

ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ

E L JAMES

ΟΙ ΠΕΝΗΝΤΑ ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΚΡΙ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ

E L JAMES

ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ

Οι πενήντα πιο σκοτεινές αποχρώσεις
του γκρι μέσα από τα μάτια του Κρίστιαν

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Τιτίνα Σπερελάκη

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 406

E L James, *Πιο σκοτεινές*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Darker*

Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σεβαστιάδου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Fifty Shades Ltd, 2011, 2017

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Penguin

Random House, 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάρτιος 2018

KET B667 ΚΕΠ 123/18

ISBN 978-960-16-7845-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για τους αναγνώστες μου.
Σας ευχαριστώ για ό,τι έχετε κάνει για μένα.
Αυτό το βιβλίο είναι για σας.*

ΚΛΑΘΟΜΑΙ. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ. Η καρδιά μου βροντοχτυπάει. Η ώρα είναι 5:36, και κοιτάζω μέσα από το φιμέ τζάμι του Audi την μπροστινή πόρτα του κτιρίου της. Ξέρω πως έχω έρθει νωρίς, αλλά όλη μέρα ανυπομονούσα να έρθει αυτή η στιγμή.

Θα τη δω.

Αναδεύομαι στη θέση μου στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Η ατμόσφαιρα μου φαίνεται αποπνικτική, και παρόλο που προσπαθώ να μείνω ήρεμος, η προσμονή και η αγωνία δένουν το στομάχι μου κόμπο και πιέζουν το στήθος μου. Ο Τέυλορ κάθεται στη θέση του οδηγού, με τα μάτια καρφωμένα ίσια μπροστά, αμίλητος, και δείχνει ατάραχος όπως συνήθως, ενώ εγώ δεν μπορώ ούτε να αναπνεύσω. Είναι εκνευριστικό.

Να πάρει. Πού είναι;

Είναι μέσα – μέσα στην Ανεξάρτητη Εκδοτική του Σιάτλ. Το κτίριο, χτισμένο πίσω από ένα φαρδύ ανοιχτό πεζοδρόμιο, είναι σε κακή κατάσταση και χρειάζεται ανακαίνιση· το όνομα της εταιρείας είναι πρόχειρα χαραγμένο στο παράθυρο, και η μεμβράνη που κάνει το τζάμι να φαίνεται αμβολισμένο έχει αρχίσει να ξεφτίζει. Η επιχείρηση πίσω από κείνες τις κλειστές πόρτες

θα μπορούσε να είναι μια ασφαλιστική εταιρεία ή ένα λογιστικό γραφείο – δεν εκθέτει τα εμπορεύματά της. Εντάξει, αυτό μπορώ να το διορθώσω όταν θα πάρω τον έλεγχο. Η ΑΕΣ είναι δική μου. Σχεδόν. Υπέγραφα το αναθεωρημένο προσύμφωνο.

Ο Τέυλορ ξεροβήχει, και τα μάτια του καρφώνονται στα δικά μου μέσα από τον καθρέφτη. «Θα περιμένω έξω, κύριε» λέει, αιφνιδιάζοντάς με, και βγαίνει από το αυτοκίνητο πριν προλάβω να τον εμποδίσω.

Μπορεί να επηρεάζεται από την έντασή μου περισσότερο απ' όσο νόμιζα. Είναι τόσο προφανές; Μπορεί να αισθάνεται αυτός ένταση. Γιατί, όμως; Ίσως επειδή χρειάστηκε να τα βγάλει πέρα με τη συνεχώς μεταβαλλόμενη διάθεσή μου αυτή την τελευταία εβδομάδα, και ξέρω πως δεν ήμουν εύκολος.

Η σημερινή μέρα, όμως, ήταν διαφορετική. Γεμάτη ελπίδα. Είναι η πρώτη παραγωγική μέρα που είχα από τότε που με παράτησε ή έτσι νιώθω. Η αισιοδοξία μου με ωθούσε να αντιμετωπίζω τις συσκέψεις μου με ενθουσιασμό. Δέκα ώρες μέχρι να τη δω. Εννιά. Οχτώ. Εφτά... Η υπομονή μου δοκιμαζόταν από το ρολόι όσο οι χτύποι του έφεραν κοντύτερα την επανασύνδεσή μου με τη δεσποινίδα Αναστάζια Στιλ.

Και τώρα που κάθομαι εδώ, περιμένοντας μόνος μου, η αποφασιστικότητα και η αυτοπεποίθηση που διέθετα όλη τη μέρα εξατμίζονται.

Μπορεί να άλλαξε γνώμη.

Θα είναι επανασύνδεση; Ή είμαι απλώς η δωρεάν μετακίνηση στο Πόρτλαντ;

Ξανακοιτάζω το ρολόι μου.

5:38.

Σκατά. Γιατί κυλάει τόσο αργά ο χρόνος;

Σκέφτομαι την πιθανότητα να της στείλω ένα ηλεκτρονικό μήνυμα για να την ενημερώσω πως είμαι απέξω, αλλά τη στιγμή που φαχουλεύω για να βρω το τηλέφωνό μου, συνειδητοποιώ πως δε θέλω να πάρω τα μάτια μου από την εξώπορτα. Ακουμπάω στη ράχη του καθίσματος και φέρνω στο μυαλό μου τα τελευταία της ηλεκτρονικά μηνύματα. Τα ξέρω απέξω, όλα φιλικά και περιεκτικά, αλλά χωρίς κανέναν υπαινιγμό ότι της έλειψα.

Μπορεί και να είμαι η δωρεάν μετακίνηση.

Απορρίπτω τη σκέψη και κοιτάζω την εξώπορτα, προσπαθώντας να την επηρεάσω εξ αποστάσεως να εμφανιστεί.

Αναστάζια Στιλ, περιμένω.

Η πόρτα ανοίγει, και η καρδιά μου μπαίνει σε οβερντράιβ, μετά, όμως, γρήγορα σκοντάφτει απογοητευμένη. Δεν είναι αυτή.

Να πάρει.

Πάντα με έκανε να περιμένω. Ένα άκεφο χαμόγελο τραβάει τα χείλη μου: περιμένα στο Κλέυτον'ς, στο Χίθμαν μετά τη φωτογράφιση, και ξανά όταν της έστειλα τα βιβλία του Τόμας Χάρντυ.

Τες...

Αναρωτιέμαι αν τα έχει ακόμα. Ήθελε να μου τα επιστρέψει· ήθελε να τα δώσει σε κάποια φιλανθρωπική οργάνωση.

«Δε θέλω τίποτα που να σε θυμίζει».

Η εικόνα της Άνα να φεύγει εμφανίζεται στα μάτια του μυαλού μου: το θλιμμένο, πελιδνό πρόσωπό της τσακισμένο από πόνο και σύγχυση. Η ανάμνηση είναι ανεπιθύμητη. Οδυνηρή.

Την έκανα τόσο δυστυχισμένη. Τα πήγα όλα πολύ μακριά πολύ γρήγορα. Κι αυτό με γεμίζει με μια από-

γνωση που έχει γίνει υπερβολικά οικεία από τότε που έφυγε. Κλείνοντας τα μάτια, προσπαθώ να συγκεντρωθώ, αλλά βρίσκομαι αντιμέτωπος με τον πιο βαθύ, τον πιο σκοτεινό φόβο μου: γνώρισε κάποιον άλλο. Μοιράζεται το μικρό άσπρο κρεβάτι της και το όμορφο κορμί της με έναν γαμημένο ξένο.

Να πάρει, Γκρέυ. Μείνε θετικός.

Μην κάνεις τέτοιες σκέψεις. Δεν έχουν χαθεί όλα. Θα τη δεις σε λίγη ώρα. Τα σχέδιά σου είναι καταστρωμένα. Θα την ξανακερδίσεις. Ανοίγοντας τα μάτια, κοιτάζω την εξώπορτα μέσα από το παράθυρο, με τη διάθεσή μου τώρα τόσο σκοτεινή όσο και το φιμέ τζάμι του Audi. Κι άλλοι άνθρωποι βγαίνουν από το κτίριο, αλλά η Άνα εξακολουθεί να μη φαίνεται.

Πού είναι;

Ο Τέυλορ πηγαινοέρχεται απέξω και ρίχνει ματιές προς την εξώπορτα. Χριστέ μου, φαίνεται τόσο νευρικός όσο νιώθω κι εγώ. *Τι στον διάολο τον νοιάζει αυτόν;*

Το ρολόι μου λέει 5:43. Θα βγει έξω από στιγμή σε στιγμή. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και τραβάω τις μανσέτες μου, μετά προσπαθώ να ισιώσω τη γραβάτα μου, απλώς για να ανακαλύψω πως δε φοράω. *Διάολε. Περνώντας το χέρι μου μέσα από τα μαλλιά μου, προσπαθώ να διώξω τις αμφιβολίες μου, αλλά αυτές συνεχίζουν να με βασανίζουν. Είμαι γι' αυτήν απλώς μια δωρεάν μετακίνηση; Θα της έχω λείψει; Θα με θέλει πίσω; Υπάρχει κάποιος άλλος; Δεν έχω ιδέα. Είναι χειρότερο από την αναμονή στο Μαρμάρινο Μπαρ, και η ειρωνεία δε μου διαφεύγει. Νόμιζα πως εκείνη η συμφωνία ήταν η μεγαλύτερη που θα διαπραγματευόμουν ποτέ μαζί της, και τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν όπως περιμένα. Τίποτα δεν εξελίσσεται όπως περιμένω με τη δεσποινίδα*

Αναστάζια Στιλ. Ο πανικός δένει πάλι το στομάχι μου κόμπο. Σήμερα πρέπει να διαπραγματευτώ μια μεγαλύτερη συμφωνία.

Τη θέλω πίσω.

Είπε πως μ' αγαπούσε...

Οι καρδιακοί μου παλμοί ανεβαίνουν στα ύψη, αντιδρώντας στην αδρεναλίνη που πλημμυρίζει το σώμα μου.

Όχι. Όχι. Μην το σκέφτεσαι αυτό. Δεν μπορεί να νιώθει έτσι για μένα.

Ηρέμησε, Γκρέυ. Συγκεντρώσου.

Ρίχνω πάλι μια ματιά στην είσοδο της Ανεξάρτητης Εκδοτικής του Σιάτλ και τη βλέπω εκεί, να περπατάει προς το μέρος μου.

Γαμώτο.

Άνα.

Το σοκ ρουφάει την ανάσα από το σώμα μου σαν κλοτσιά στο ηλιακό πλέγμα. Κάτω από το μαύρο σακάκι φοράει ένα από τα αγαπημένα μου φορέματα, το δαμασκηνί, και μαύρες ψηλοτάκουνες μπότες. Τα μαλλιά της, λαμπερά από τον απογευματινό ήλιο, ανεμίζουν στο αεράκι καθώς κινείται. Δεν είναι, όμως, τα ρούχα ή τα μαλλιά της αυτό που τραβάει την προσοχή μου. Το πρόσωπό της είναι χλωμό, σχεδόν διάφανο. Υπάρχουν μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια της και είναι πιο αδύνατη.

Πιο αδύνατη.

Η ενοχή με κυριεύει.

Χριστέ μου.

Υπέφερε κι αυτή.

Η ανησυχία μου για την εμφάνισή της μετατρέπεται σε θυμό.

Όχι. Σε λύσσα.

Δεν έτρωγε. Έχει χάσει –πόσα;– δύο, δυόμισι κιλά τις

τελευταίες μέρες; Ρίχνει μια βιαστική ματιά σε κάποιον τυχαίο τύπο πίσω της, κι αυτός της χαμογελάει πλατιά. Είναι ένας εμφανίσιμος κερατάς, γεμάτος αυταρέσκεια. *Καριόλη*. Η ανέμελη κουβέντα τους απλώς τροφοδοτεί την οργή μου. Την παρακολουθεί με κραυγαλέα αντρική επιδοκιμασία καθώς περπατάει προς το αυτοκίνητο, και η οργή μου αυξάνεται με κάθε βήμα της.

Ο Τέυλορ ανοίγει την πόρτα και της προσφέρει το χέρι του για να τη βοηθήσει να μπει μέσα. Και ξαφνικά κάθεται δίπλα μου.

«Πότε έφαγες τελευταία φορά;» πετάω, παλεύοντας να συγκρατήσω τα νεύρα μου. Τα γαλάζια μάτια της σηκώνονται πάνω μου, βγάζοντάς μου τη μάσκα, ξεγυμνώνοντάς με και αφήνοντάς με τόσο ευπαθή όσο την πρώτη φορά που την είδα.

«Γεια σου, Κρίστιαν... Ναι, κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω» λέει.

Τι. Στον. Διάολο.

«Δε θέλω εξυπνάδες τώρα. Απάντησέ μου».

Καρφώνει τα μάτια στα χέρια της, έτσι που δεν έχω ιδέα τι σκέφτεται, μετά πετάει κάποια αστεία δικαιολογία πως έφαγε ένα γιαούρτι και μια μπανάνα.

Αυτό δεν είναι φαγητό!

Προσπαθώ, στ' αλήθεια προσπαθώ, να διατηρήσω την ψυχραιμία μου.

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που έφαγες κανονικό γεύμα;» την πιέζω, αλλά με αγνοεί, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο. Ο Τέυλορ ξεκολλάει το αυτοκίνητο από το πεζοδρόμιο, και η Άνα κουνάει το χέρι της στον βλάκα που την ακολούθησε έξω από το κτίριο.

«Ποιος είναι αυτός;»

«Το αφεντικό μου».

Όστε αυτός είναι ο Τζακ Χάουντ. Φέρνω στο μυαλό μου τα στοιχεία υπαλλήλου που ξεφύλλισα σήμερα το πρωί: από το Ντιτροίτ, υποτροφία στο Πρίνστον, αναρριχήθηκε με τη δουλειά του σε μια εκδοτική εταιρεία στη Νέα Υόρκη, αλλά μετακινείται κάθε λίγα χρόνια, δουλεύοντας σε διάφορα μέρη σε όλη τη χώρα. Ποτέ δεν κρατάει πολύ τις βοηθούς του – δε μένουν περισσότερο από τρεις μήνες. Τον έχω στη λίστα επιτήρησης και θα βάλω τον σύμβουλο ασφάλειάς μου, τον Γουέλτς, να μάθει κι άλλα.

Επικεντρώσου στο φλέγον ζήτημα, Γκρέυ.

«Λοιπόν; Το τελευταίο σου γεύμα;»

«Κρίστιαν, πραγματικά δε σ' αφορά αυτό...» μουρμουρίζει.

«Ό,τι κάνεις μ' αφορά. Πες μου». Μη με ξεγράφεις, Αναστάζια, σε παρακαλώ.

Είμαι η δωρεάν μετακίνηση.

Αναστενάζει εκνευρισμένη και σηκώνει καρτερικά τα μάτια της για να με πεισμώσει. Και το βλέπω – ένα αμυδρό χαμόγελο που τραβάει τη γωνία του στόματός της. Προσπαθεί να μη γελάσει. Προσπαθεί να μη γελάσει μαζί μου. Ύστερα απ' όλη τη στενοχώρια μου είναι τόσο αναζωογονητικό, που ανοίγει μια ρωγμή στον θυμό μου. Τυπική Άνα. Πιάνω τον εαυτό μου να τη μιμείται και προσπαθώ να κρύψω το χαμόγελό μου.

«Λοιπόν;» Ο τόνος μου είναι πολύ πιο μαλακός.

«Ζυμαρικά άλε βόνγκολε, την προηγούμενη Παρασκευή...» απαντάει, με πνιχτή φωνή.

Χριστέ και Κύριε, δεν ξανάφαγε μετά το τελευταίο μας γεύμα μαζί! Θέλω να την τραβήξω επάνω στο γόνατό μου, αυτή τη στιγμή, εδώ, στο πίσω κάθισμα του SUV – ξέρω, όμως, ότι δεν μπορώ να την ξαναγίξω με τέτοιο τρόπο.

Τι θα κάνω με δαύτη;

Χαμηλώνει τα μάτια, εξετάζοντας τα χέρια της, με το πρόσωπο πιο ωχροό και πιο θλιμμένο απ' ό,τι προηγουμένως. Και την τρώω με τα μάτια μου, προσπαθώντας να σκεφτώ τι να κάνω. Ένα ανεπιθύμητο συναίσθημα γεννιέται στο στήθος μου απειλώντας να με κατακλύσει, αλλά το σπρώχνω στην άκρη. Όσο την κοιτάζω, γίνεται οδυνηρά προφανές πως ο μεγαλύτερος φόβος μου είναι αστήρικτος. Ξέρω πως δε μέθυσε και δε γνώρισε κανέναν. Βλέποντας πώς είναι τώρα, καταλαβαίνω πως ήταν μόνη της, χωμένη στο κρεβάτι της, κλαίγοντας ασταμάτητα. Η σκέψη είναι ταυτόχρονα παρήγορη και βασανιστική. Είμαι υπεύθυνος για τη δυστυχία της.

Εγώ.

Εγώ είμαι το τέρας. Εγώ της το έκανα αυτό. Πώς είναι δυνατόν να την κερδίσω ξανά;

«Μάλιστα». Τα λόγια φαντάζουν ανεπαρκή. Το έργο μου ξαφνικά φαίνεται πολύ δύσκολο. Δεν υπάρχει περίπτωση να με θέλει πίσω.

Σύνελθε, Γκρέυ.

Διώχνω τον θυμό μου και κάνω μια έκκληση. «Δείχνεις σαν να έχεις χάσει τουλάχιστον δύο κιλά, μπορεί και περισσότερα από τότε. Σε παρακαλώ, τρώγε, Αναστάζια». Είμαι ανήμπορος. Τι άλλο μπορώ να πω;

Κάθεται ακίνητη, χαμένη στις δικές της σκέψεις, κοιτάζοντας ίσια μπροστά, κι έχω χρόνο να μελετήσω το προφίλ της. Είναι τόσο χαριτωμένη και γλυκιά και όμορφη όσο τη θυμάμαι. Θέλω να απλώσω το χέρι μου και να της χαϊδέψω το μάγουλο. Να νιώσω πόσο απαλό είναι το δέρμα της... να ελέγξω αν είναι αληθινή. Στρέφω το σώμα μου προς το μέρος της, λαχταρώντας να την αγγίξω.

«Πώς είσαι;» ρωτάω, επειδή θέλω να ακούσω τη φωνή της.

«Αν σου έλεγα πως είμαι καλά, θα ήταν ψέμα».

Να πάρει. Έχω δίκιο. Υπέφερε – και φταίω εγώ. Τα λόγια της, όμως, μου δίνουν ένα ψίχουλο ελπίδας. Μπορεί να της έλειψα. Ίσως; Ενθαρρυμένος, γαντζώνομαι σ' αυτή τη σκέψη. «Κι εγώ το ίδιο. Μου λείπεις». Απλώνω να πιάσω το χέρι της, επειδή δεν μπορώ να ζήσω ούτε δευτερόλεπτο ακόμα χωρίς να την αγγίζω. Το χέρι της είναι μικρό και παγωμένο έτσι όπως βουλιάζει στη θαλπωρή του δικού μου.

«Κρίστιαν, δεν...» Σταματάει, η φωνή της ραγίζει, αλλά δεν τραβάει το χέρι της από το δικό μου.

«Άνα, σε παρακαλώ... Πρέπει να μιλήσουμε».

«Κρίστιαν. Δεν... Σε παρακαλώ. Έχω κλάψει τόσο πολύ...» ψιθυρίζει, και τα λόγια της, και η όψη της καθώς προσπαθεί να συγκρατήσει τα δάκρυα, τρυπούν ό,τι έχει απομείνει από την καρδιά μου.

«Ω μωρό μου, όχι...» Τραβάω το χέρι της, και πριν προλάβει να διαμαρτυρηθεί, τη σηκώνω στα πόδια μου, αγκαλιάζοντάς τη με τα χέρια μου.

Ω, το άγγιγμά της.

«Μου έλειψες τόσο πολύ, Αναστάζια». Είναι υπερβολικά ελαφριά, υπερβολικά εύθραυστη, και θέλω να φωνάξω από στενοχώρια, αντί γι' αυτό, όμως, χώνω τη μύτη μου στα μαλλιά της, συγκλονισμένος από το μεθυστικό άρωμά της. Θυμίζει πιο ευτυχισμένες ώρες. Έναν οπωρώνα το φθινόπωρο. Γέλια στο σπίτι. Φωτεινά μάτια, γεμάτα κέφι και σκανδαλιά... και πόθο. Η γλυκιά γλυκιά μου Άνα.

Δική μου.

Στην αρχή αντιστέκεται μένοντας άκαμπτη, ύστερα από μια στιγμή, όμως, χαλαρώνει επάνω μου, με το κεφάλι ακουμπισμένο στον ώμο μου. Ενθαρρυμένος, το

διακινδυνεύω και, κλείνοντας τα μάτια, φιλάω τα μαλλιά της. Δεν παλεύει να φύγει από την αγκαλιά μου, κι αυτό με ανακουφίζει. Νοστάλγησα αυτή τη γυναίκα. Πρέπει, όμως, να είμαι προσεκτικός. Δε θέλω να το σκάσει πάλι. Την κρατάω, απολαμβάνοντας το άγγιγμά της στην αγκαλιά μου κι αυτή την απλή στιγμή ηρεμίας.

Αλλά το ιντερλούδιο είναι σύντομο – ο Τέυλορ φτάνει στο ελικοδρόμιο στο κέντρο του Σιάτλ σε χρόνο ρεκόρ.

«Έλα». Απρόθυμα, τη σηκώνω από τα πόδια μου. «Φτάσαμε».

Σαστισμένα μάτια ψάχνουν τα δικά μου.

«Ελικοδρόμιο – στην κορυφή αυτού του κτιρίου». Πώς νόμιζε ότι θα πηγαίναμε στο Πόρτλαντ; Θα χρειάζονταν τουλάχιστον τρεις ώρες οδήγησης. Ο Τέυλορ ανοίγει την πόρτα της, κι εγώ βγαίνω από την πλευρά μου.

«Πρέπει να σου επιστρέψω το μαντίλι σου...» λέει στον Τέυλορ με ένα ντροπαλό χαμόγελο.

«Κρατήστε το, δεσποινίς Στιλ, με τις καλύτερες ευχές μου».

Τι διάολο συμβαίνει ανάμεσά τους;

«Εννιά;» τους διακόπτω, όχι απλώς για να του θυμίσω τι ώρα θα μας πάρει από το Πόρτλαντ, αλλά για να τον εμποδίσω να μιλάει με την Άνα.

«Μάλιστα, κύριε» απαντάει ήρεμα.

Έτσι μπράβο. Είναι το κορίτσι μου. Τα μαντίλια είναι δική μου δουλειά, όχι δική του.

Εικόνας της να κάνει εμετό στο χώμα ενώ εγώ της κρατάω πίσω τα μαλλιά περνούν από το κεφάλι μου. Της έδωσα το μαντίλι μου τότε. Δεν το ξαναπήρα πίσω. Και αργότερα εκείνη τη νύχτα την παρακολουθούσα να κοιμάται πλάι μου. Μπορεί να το έχει ακόμα. Μπορεί να το χρησιμοποιεί ακόμα.

Σταμάτα. Τώρα. Γκρέυ.

Πιάνοντάς την από το χέρι –η παγωνιά έφυγε, αλλά το χέρι της είναι ακόμα δροσερό– την οδηγώ μέσα στο κτίριο. Φτάνοντας στο ασανσέρ, θυμάμαι τη συνάντησή μας στο Χίθμαν. Εκείνο το πρώτο φιλί.

Ναι. Εκείνο το πρώτο φιλί.

Η σκέψη ξυπνάει το σώμα μου.

Οι πόρτες, όμως, ανοίγουν, αποσπώντας την προσοχή μου, και απρόθυμα την αφήνω για να τη συνοδέψω μέσα.

Το ασανσέρ είναι μικρό, και δεν αγγίζουμε πια ο ένας τον άλλο. Τη νιώθω, όμως.

Ολόκληρη.

Εδώ. Τώρα.

Σκατά. Ξεροκαταπίνω.

Είναι επειδή βρίσκεται τόσο κοντά; Σκοτεινιασμένα μάτια σηκώνονται στα δικά μου.

Ω Άνα.

Η εγγύτητά της είναι διεγερτική. Παίρνει μια απότομη ανάσα και κοιτάζει το πάτωμα.

«Το νιώθω κι εγώ». Απλώνω το χέρι μου να ξαναπιάνω το δικό της και χαϊδεύω τις αρθρώσεις της με τον αντίχειρά μου. Σηκώνει το βλέμμα πάνω μου, και τα ανεξιχνίαστα μάτια της συννεφιάζουν από πόθο.

Γαμώτο. Τη θέλω.

Δαγκώνει το χείλος της.

«Σε παρακαλώ, μη δαγκώνεις το χείλος σου, Αναστάζια...» Η φωνή μου είναι χαμηλή, γεμάτη πόθο. Θα τη θέλω άραγε πάντα έτσι; Θέλω να τη φιλήσω, να την κολλήσω στον τοίχο του ασανσέρ όπως έκανα στο πρώτο μας φιλί. Θέλω να την πηδήξω εδώ και να την ξανακάνω δική μου. Ανοιγοκλείνει τα μάτια, με τα χείλη ελαφρά ανοιγμένα, και πνίγω ένα βογκητό. Πώς το κάνει αυτό; Με

εκτροχιάζει με ένα βλέμμα; Είμαι συνηθισμένος στον έλεγχο – και, ουσιαστικά, μου τρέχουν τα σάλια γι' αυτήν επειδή τα δόντια της πιέζουν το χείλος της. «Ξέρεις τι μου κάνει». Κι αυτή τη στιγμή, μωρό μου, θέλω να σε πάρω μέσα σ' αυτό το ασανσέρ, αλλά δε νομίζω πως θα με αφήσεις.

Οι συρόμενες πόρτες ανοίγουν, και η ορμητική πνοή του κρύου αέρα με ξαναγυρίζει στο τώρα. Είμαστε στην ταράτσα, και παρόλο που η μέρα ήταν ζεστή, ο αέρας έχει δυναμώσει. Η Αναστάζια ανατριχιάζει δίπλα μου. Τυλίγω το μπράτσο μου γύρω της και στριμώχεται στο πλευρό μου. Δίνει την εντύπωση πως είναι πολύ μικροκαμωμένη, αλλά το λεπτό κορμί της ταιριάζει τέλεια κάτω από το μπράτσο μου.

Βλέπεις; Ταιριάζουμε τόσο καλά, Άνα.

Βγαίνουμε έξω στο ελικοδρόμιο και κατευθυνόμαστε προς το *Τσάρλι Τάγγκο*. Οι λεπίδες γυρίζουν αργά – είναι έτοιμο για απογείωση. Ο Στέφαν, ο πιλότος μου, τρέχει προς το μέρος μας. Σφίγγουμε τα χέρια και κρατάω την Αναστάζια χωμένη κάτω από το μπράτσο μου.

«Έτοιμο να φύγει, κύριε. Όλο δικό σας!» βρυχιέται πάνω από τον ήχο των μηχανών του ελικοπτερου.

«Έγιναν όλοι οι έλεγχοι;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Θα το παραλάβεις γύρω στις οχτώμισι;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Ο Τέυλορ σε περιμένει έξω».

«Ευχαριστώ, κύριε Γκρέυ. Καλή πτήση μέχρι το Πόρτλαντ, κυρία μου». Χαιρετάει την Αναστάζια και κατευθύνεται προς το ασανσέρ, που περιμένει. Σκύβουμε κάτω από τις λεπίδες και ανοίγω την πόρτα, πιάνοντάς την από το χέρι για να τη βοηθήσω να ανέβει πάνω.

Την ώρα που τη δένω με τους ιμάντες επάνω στο κάθισμα, η ανάσα της πιάνεται. Ο ήχος ταξιδεύει κατευθείαν μέχρι τους βουβώνες μου. Σφίγγω τα λουριά κάτι παραπάνω από γερά, προσπαθώντας να αγνοήσω την αντίδραση του σώματός μου απέναντί της.

«Αυτό θα σε κρατήσει στη θέση σου». Η σκέψη περνάει από το κεφάλι μου και συνειδητοποιώ πως το είπα δυνατά. «Πρέπει να πω ότι μ' αρέσουν πάνω σου αυτά τα λουριά. Μην αγγίζεις τίποτα».

Κοκκινίζει. Επιτέλους, λίγο χρώμα βάφει το πρόσωπό της – και δεν μπορώ να αντισταθώ. Περνάω τη ράχη του δείκτη μου από το μάγουλό της, ακολουθώντας τη γραμμή του κοκκινίσματός της.

Θέέ μου, τη θέλω αυτή τη γυναίκα.

Κατσοφυιάζει, και ξέρω πως είναι επειδή δεν μπορεί να κουνηθεί. Της δίνω ακουστικά, παίρνω τη θέση μου και δένομαι.

Κάνω τους προκαταρκτικούς ελέγχους μου. Όλα τα όργανα είναι πράσινα, χωρίς κανένα προειδοποιητικό φως αναμμένο. Γυρίζω την τροφοδοτική βαλβίδα στο «πτήση», βάζω τον κωδικό του πομποδέκτη και επιβεβαιώνω πως το φως αποφυγής σύγκρουσης είναι αναμμένο. Όλα φαίνονται καλά. Φοράω τα ακουστικά μου, ανοίγω τους ασύρματους κι ελέγχω τις στροφές ανά λεπτό του στροφέιου.

Όταν γυρίζω στην Άνα, με παρακολουθεί με προσήλωση. «Έτοιμη, μωρό μου;»

«Ναι». Τα μάτια της είναι ορθάνοιχτα και είναι γεμάτη έξαψη. Δεν μπορώ να εμποδίσω τον άγριο μορφασμό μου καθώς καλώ από τον ασύρματο τον πύργο για να βεβαιωθώ πως είναι ξύπνιοι και ακούνε.

Μόλις παίρνω άδεια για απογείωση, ελέγχω τη θερ-

μοκρασία λαδιού και τους υπόλοιπους δείκτες. Όλοι είναι σε κανονικά επίπεδα λειτουργίας, κι έτσι σηκώνω τον συλλογικό μοχλό, και το *Τσάρλι Τάνγκο*, σαν όμορφο πουλί που είναι, υψώνεται ομαλά στον ουρανό.

Ω, το λατρεύω αυτό.

Νιώθοντας κάπως μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση όσο κερδίζουμε ύψος, ρίχνω μια ματιά στη δεσποινίδα Στιλ δίπλα μου.

Ώρα να τη θαμπώσω.

Η παράσταση αρχίζει, Γκρέυ.

«Κυνηγήσαμε την αυγή, Αναστάζια, και τώρα το σούρουπο». Χαμογελάω και ανταμείβομαι με ένα συνεσταλμένο χαμόγελο, που φωτίζει το πρόσωπό της. Ελπίδα αναδύεται στο στήθος μου. Την έχω εδώ ενώ νόμιζα πως τα πάντα είχαν χαθεί και τώρα φαίνεται πιο χαρούμενη απ' ό,τι όταν βγήκε από το γραφείο της. Μπορεί να είμαι απλώς η δωρεάν μετακίνηση, αλλά θα προσπαθήσω να απολαύσω κάθε στιγμή αυτής της πτήσης μαζί της.

Ο δόκτωρ Φλυν θα ήταν περήφανος.

Το μυαλό μου έχει αδειάσει από κάθε άλλη σκέψη. Και είμαι αισιόδοξος.

Μπορώ να το καταφέρω. Μπορώ να την ξανακερδίσω.

Μικρά βήματα, Γκρέυ. Μην προτρέχεις.

«Εκτός από τον απογευματινό ήλιο, αυτή τη φορά έχουμε πιο πολλά να δούμε» λέω, διακόπτοντας τη σιωπή. «Το Εσκάλα είναι εκεί πέρα. Η Boeing εκεί – και ίσα που φαίνεται η Διαστημική Βελόνα».

Περίεργη όπως πάντα, τεντώνει τον λεπτό λαιμό της για να κοιτάξει. «Δεν έχω πάει ποτέ» αποκρίνεται.

«Θα σε πάω. Μπορούμε να πάμε εκεί για φαγητό».

«Κρίστιαν, έχουμε χωρίσει...» Ακούω την αποθάρρυνση στη φωνή της.

Δεν είναι αυτό που θέλω να ακούσω, αλλά προσπαθώ να μην αντιδράσω πολύ έντονα. «Το ξέρω. Και πάλι, όμως, μπορώ να σε πάω εκεί και να σε ταΐσω». Της ρίχνω ένα δηκτικό βλέμμα και παίρνει μια αξιαγάπητη ροζ απόχρωση.

«Είναι πολύ όμορφα εδώ πάνω. Ευχαριστώ». Αλλάζει το θέμα.

«Εντυπωσιακό, ε;» Παίζω το παιχνίδι της – κι έχει δίκιο, δεν τη βαριέμαι ποτέ τη θέα από δω πάνω.

«Εντυπωσιακό που μπορείς να το κάνεις».

Η φιλοφρόνησή της με εκπλήσσει. «Κολακεία από σας, δεσποινίς Στιλ; Μα είμαι άνθρωπος με πολλά ταλέντα».

«Το γνωρίζω πολύ καλά, κύριε Γκρέυ...» απαντάει πικρόχολα, και πνίγω ένα υπομειδίαμα όταν φαντάζομαι σε τι αναφέρεται. Αυτό είναι που μου έλειψε: η αναίδειά της, που με αφοπλίζει συνεχώς.

Κάν' τη να συνεχίσει να μιλάει, Γκρέυ. «Πώς είναι η καινούρια δουλειά;»

«Καλή, ευχαριστώ. Ενδιαφέρουσα».

«Πώς είναι το αφεντικό σου;»

«Μια χαρά είναι». Ακούγεται κάτι λιγότερο από ενθουσιασμένη με τον Τζακ Χάυντ. Μήπως της την έπεσε;

«Τι συμβαίνει;» Θέλω να μάθω – μήπως έκανε ο μπάσταρδος κάτι ανάρμοστο; Θα τον απολύσω αν έκανε.

«Πέρα από το προφανές, τίποτα».

«Το προφανές;»

«Ω Κρίστιαν, μερικές φορές είσαι πραγματικά πολύ χοντροκέφαλος» λέει με εύθυμη περιφρόνηση.

«Χοντροκέφαλος; Εγώ; Δεν είμαι σίγουρος ότι εκτιμώ τον τόνο σας, δεσποινίς Στιλ».

«Μην τον εκτιμάς, λοιπόν...» σαρκάζει, ευχαριστημένη από τον εαυτό της. Μου αρέσει που με κοροϊδεύει και

με πειράζει. Έχει την ικανότητα να με κάνει να νιώθω μισό μέτρο ή τρία μέτρα ψηλός μόνο με ένα βλέμμα ή ένα χαμόγελο – είναι αναζωογονητικό, και δε θυμίζει τίποτε απ' όσα έχω ξαναζήσει.

«Μου έλειψαν οι εξυπνάδες σου, Αναστάζια». Μια εικόνα της γονατισμένης μπροστά μου περνάει από το μυαλό μου και αναδεύομαι στη θέση μου.

Σκατά. Συγκεντρώσου, Γκρέυ. Κοιτάζει από την άλλη, κρύβοντας το χαμόγελό της, και καρφώνει τα μάτια της στα προάστια που περνούν από κάτω μας ενώ εγώ ελέγχω την κατεύθυνση. Όλα είναι καλά: κατευθυνόμαστε προς το Πόρτλαντ.

Είναι σιωπηλή και πότε πότε της ρίχνω κλεφτές ματιές. Το πρόσωπό της φανερώνει περιέργεια και δέος έτσι όπως κοιτάζει το τοπίο από κάτω μας και τον ιριδίζοντα ουρανό. Τα μάγουλά της είναι απαλά και λαμπερά στο απογευματινό φως. Και παρά τη χλωμάδα και τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια της –απόδειξη ότι την έκανα να υποφέρει– είναι εντυπωσιακή. Πώς μπόρεσα να την αφήσω να φύγει από τη ζωή μου;

Τι μου ήρθε;

Όσο τρέχουμε πάνω από τα σύννεφα μέσα στη φυσαλίδα μας, ψηλά στον ουρανό, η αισιοδοξία μου μεγαλώνει, και η αναστάτωση της προηγούμενης εβδομάδας υποχωρεί. Αργά, αρχίζω να χαλαρώνω, απολαμβάνοντας μια γαλήνη που έχω να αισθανθώ από τότε που έφυγε. Θα μπορούσα να το συνηθίσω αυτό. Είχα ξεχάσει πόσο ευχαριστημένος νιώθω όταν την έχω παρέα. Και είναι αναζωογονητικό να βλέπω τον κόσμο μου μέσα από τα δικά της μάτια.

Αλλά όσο πλησιάζουμε στον προορισμό μας, η αυτοπεποίθησή μου κλονίζεται. Εύχομαι στον Θεό να δουλέ-

φει το σχέδιό μου. Πρέπει να την πάω κάπου απόμερα. Για φαγητό ίσως. *Να πάρει.* Έπρεπε να έχω κλείσει ένα τραπέζι κάπου. Χρειάζεται τάισμα. Αν την πάω για φαγητό, θα χρειαστεί απλώς να βρω τα κατάλληλα λόγια. Αυτές οι τελευταίες μέρες μού έδειξαν ότι χρειάζομαι κάποια – χρειάζομαι αυτήν. Τη θέλω. Θα με δεχτεί πίσω, όμως; Μπορώ να την πείσω να μου δώσει μια δεύτερη ευκαιρία;

Ο χρόνος θα δείξει, Γκρέυ – με το μαλακό. Μην την τρομάξεις πάλι και φύγει.

ΠΡΟΣΓΕΙΩΝΟΜΑΣΤΕ στο ελικοδρόμιο στο κέντρο του Πόρτλαντ έπειτα από δεκαπέντε λεπτά. Σβήνω τις μηχανές του *Τσάρλι Τάνγκο* και κλείνω τον πομποδέκτη, τα καύσιμα και τους ασύρματους, ενώ η αβεβαιότητα που ένιωθα από τη στιγμή που αποφάσισα να την κερδίσω ξανά επανέρχεται. Πρέπει να της πω πώς αισθάνομαι, και θα είναι δύσκολο – επειδή δεν καταλαβαίνω τα αισθήματά μου απέναντί της. Ξέρω πως μου έλειψε, πως ήμουν δυστυχημένος χωρίς αυτήν και πως είμαι πρόθυμος να δοκιμάσω μια σχέση όπως τη θέλει εκείνη. Θα της είναι αρκετό, όμως, αυτό; Θα μου είναι αρκετό;

Μίλα της, Γκρέυ.

Όταν λύνω τους ιμάντες μου, σκύβω για να ξεκουμπώσω και τους δικούς της και πιάνω ένα ίχνος από τη γλυκιά ευωδιά της. Όπως πάντα, μυρίζει όμορφα. Τα μάτια της συναντούν τα δικά μου σ' ένα κλεφτό βλέμμα – αποκαλύπτοντας μια ανάρμοστη σκέψη; Τι ακριβώς σκέφτεται; Όπως συνήθως, θα ήθελα πολύ να ξέρω, αλλά δεν έχω ιδέα.

«Καλό ταξίδι, δεσποινίς Στιλ;»

«Ναι, ευχαριστώ, κύριε Γκρέυ.»

«Λοιπόν, πάμε να δούμε τις φωτογραφίες του νεαρού». Ανοίγω την πόρτα, πηδάω κάτω και της απλώνω το χέρι μου.

Ο Τζο, ο διευθυντής του ελικοδρομίου, περιμένει να μας προϋπαντήσει. Είναι αρχαίος: βετεράνος του Πολέμου της Κορέας, αλλά πάντα το ίδιο δραστήριος και οξυδερκής όσο κι ένας πενηντάρης. Τίποτα δεν του ξεφεύγει. Τα μάτια του φωτίζονται και μου χαρίζει ένα τραχύ χαμόγελο.

«Τζο, πρόσεχέ το μέχρι να έρθει ο Στέφαν. Θα εμφανιστεί γύρω στις οχτώ με εννιά».

«Εντάξει, κύριε Γκρέυ. Κυρία μου... Το αυτοκίνητό σας περιμένει κάτω, κύριε. Ω, και το ασανσέρ είναι χαλασμένο. Πρέπει να πάτε από τις σκάλες».

«Ευχαριστώ, Τζο».

Ενώ κατευθυνόμαστε προς τη σκάλα κινδύνου, ρίχνω μια ματιά στις ψηλοτάκουνες μπότες της Αναστάζια και θυμάμαι την όχι-και-πολύ-αξιοπρεπή πτώση της στο γραφείο μου.

«Ευτυχώς για σένα, είναι μόνο τρεις όροφοι – με αυτά τα τακούνια...» Κρύβω το χαμόγελό μου.

«Δε σ' αρέσουν οι μπότες;» ρωτάει, κοιτάζοντας τα πόδια της. Στο μυαλό μου έρχεται μια ευχάριστη εικόνα τους, τυλιγμένα γύρω από τους ώμους μου.

«Μ' αρέσουν πάρα πολύ, Αναστάζια». Ελπίζω το ύφος μου να μην προδίδει τις λάγνες σχέψεις μου. «Ελα. Θα κατέβουμε σιγά σιγά. Δε θέλω να πέσεις και να σπάσεις τον σβέρκο σου». Είμαι ευγνώμων που το ασανσέρ δε δουλεύει – μου δίνει μια ευλογοφανή δικαιολογία να την αγκαλιάσω. Βάζοντας το μπράτσο μου γύρω από τη μέση της, την τραβάω δίπλα μου και κατεβαίνουμε τα σκαλιά.

Στο αυτοκίνητο, στον δρόμο προς την γκαλερί, η αγω-

νία μου διπλασιάζεται: θα παρευρεθούμε στα εγκαίνια μιας έκθεσης του αποκαλούμενου φίλου της. Του ανθρώπου ο οποίος, την τελευταία φορά που τον είδα, προσπαθούσε να χώσει τη γλώσσα του στο στόμα της. Ίσως μίλησαν τις τελευταίες μέρες. Ίσως αυτό εδώ είναι ένα ραντεβού που το περίμεναν πολύ καιρό.

Διάολε, δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Ελπίζω να μην είναι. «Ο Χοσέ είναι απλός φίλος» εξηγεί η Άνα.

Τι; Ξέρει τι σκέφτομαι; Είναι τόσο προφανές; Από πότε;

Από τότε που μου αφείρεσε την πανοπλία μου και ανακάλυψα πως τη χρειαζόμουν.

Με κοιτάζει, και το στομάχι μου σφίγγεται. «Αυτά τα όμορφα μάτια φαίνονται πολύ μεγάλα πάνω στο πρόσωπό σου, Αναστάζια. Σε παρακαλώ, πες μου πως θα φας».

«Ναι, Κρίστιαν, θα φάω». Δεν ακούγεται πολύ ειλικρινής.

«Το εννοώ».

«Σοβαρά;» Η φωνή της είναι χρωματισμένη με σαρκασμό, και σχεδόν αναγκάζομαι να καθίσω επάνω στα χέρια μου.

Γάμησέ το.

Όρα να ανοίξω τα χαρτιά μου.

«Δε θέλω να τσακωθώ μαζί σου, Αναστάζια. Σε θέλω πίσω και σε θέλω υγιή». Με τιμάει με το σοκαρισμένο, όλο μάτια βλέμμα της.

«Μα δεν άλλαξε τίποτα...» Το ύφος της αλλάζει σε κατσούφιασμα.

Ω Άνα, άλλαξε – μέσα μου έγινε σεισμική μεταβολή.

Σταματάμε στην γκαλερί και δεν έχω χρόνο να της εξηγήσω πριν από την έκθεση. «Καλύτερα να μιλήσουμε στην επιστροφή. Φτάσαμε».

Πριν προλάβει να πει πως δεν ενδιαφέρεται, βγαίνω από το αυτοκίνητο, κάνω τον κύκλο και της ανοίγω την πόρτα. Φαίνεται έξαλλη τη στιγμή που κατεβαίνει.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» αναφωνεί φουρρισμένη.

«Τι κάνω;» Σκατά, τι είναι πάλι αυτό;

«Λες κάτι τέτοιο και μετά σταματάς».

Αυτό είναι – γι' αυτό είσαι έξαλλη;

«Αναστάζια, είμαστε εδώ. Εκεί όπου θες να βρίσκεσαι.

Ας τελειώνουμε με αυτό και μετά θα μιλήσουμε. Δε γουστάρω ιδιαίτερα τις σκηνές στον δρόμο».

Σουφρώνει οξύθυμα τα χείλη της, ύστερα μου απευθύνει ένα απρόθυμο «Εντάξει».

Πιάνοντάς την από το χέρι, μπαίνω γρήγορα στην γκαλερί, και με ακολουθεί άτσαλα.

Ο χώρος είναι έντονα φωτισμένος και ευάερος. Είναι μια από κείνες τις μετασκευασμένες αποθήκες που είναι της μόδας αυτή τη στιγμή – όλο ξύλινα πατώματα και τούβλινους τοίχους. Οι ειδήμονες του Πόρτλαντ πίνουν φτηνό κρασί και φλυαρούν χαμηλόφωνα θαυμάζοντας την έκθεση.

Μια κοπέλα μάς χαιρετάει. «Καλησπέρα και καλώς ήρθατε στην έκθεση του Χοσέ Ροδρίγκες». Καρφώνει τα μάτια της πάνω μου.

Είναι μόνο η επιφάνεια, γλυκιά μου. Κοίτα αλλού.

Είναι γεμάτη έξαψη, αλλά φαίνεται να συνέρχεται όταν το μάτι της παίρνει την Αναστάζια. «Ω, εσύ είσαι, Άνα! Θα θέλαμε και τη δική σου γνώμη για όλα αυτά». Της δίνει μια μπροσούρα και μας δείχνει το αυτοσχέδιο μπαρ. Το μέτωπο της Άνα ζαρώνει, κι αυτό το μικρό ν που λατρεύω σχηματίζεται πάνω από τη μύτη της. Θέλω να το φιλήσω, όπως έχω ξανακάνει.

«Την ξέρεις;» ρωτάω. Κουνάει αρνητικά το κεφάλι

της, και το κατσούφιασμά της βαθαίνει. Ανασηκώνω τους ώμους. *Εντάξει, Πόρτλαντ είναι αυτό.* «Τι θες να πιεις;»

«Θα πάρω ένα ποτήρι λευκό κρασί, ευχαριστώ».

Τη στιγμή που κατευθύνομαι προς το μπαρ, ακούω πίσω μου μια ενθουσιώδη κραυγή: «Άνα!».

Γυρίζω και βλέπω πως εκείνος ο νεαρός έχει τυλίξει τα χέρια του γύρω από το κορίτσι μου.

Διάολε.

Δεν ακούω τι λένε, αλλά η Άνα κλείνει τα μάτια της, και για μια τρομερή στιγμή μού φαίνεται πως θα βάλει τα κλάματα. Κρατάει, όμως, την αυτοκυριαρχία της την ώρα που την απομακρύνει λίγο από κοντά του, μελετώντας τη.

Ναι, εξαιτίας μου είναι τόσο αδύνατη.

Καταπνίγω την ενοχή μου – αν και, κατά τα φαινόμενα, προσπαθεί να τον καθησυχάσει. Από τη μεριά του, ο νεαρός φαίνεται να ενδιαφέρεται πραγματικά γι' αυτή. Να ενδιαφέρεται υπερβολικά. Θυμός φουντώνει μέσα στο στήθος μου. Η Άνα λέει πως είναι απλός φίλος της, αλλά είναι προφανές πως αυτός δε νιώθει έτσι. Θέλει περισσότερα.

Κάνε πίσω, φίλε, είναι δική μου.

«Η δουλειά εδώ είναι εντυπωσιακή. Δε νομίζεις;» Ένας φαλακρός νεαρός με φανταχτερό πουκάμισο με αποπροσανατολίζει.

«Δεν κοίταξα ακόμα γύρω» απαντάω και στρέφομαι στον μπάρμαν. «Αυτά έχετε μόνο;»

«Ναι. Κόκκινο ή άσπρο;» λέει, σαν να μην πολυενδιαφέρεται.

«Δύο ποτήρια άσπρο κρασί...» γρυλίζω.

«Νομίζω πως θα εντυπωσιαστείς. Ο Ροδρίγκες έχει μοναδικό μάτι» μου λέει ο εκνευριστικός βλάκας με το

εκνευριστικό πουκάμισο. Κατεβάζοντας τα ρολά στη φλυαρία του, ρίχνω μια ματιά στην Άνα. Έχει καρφώσει το βλέμμα της πάνω μου, και τα μάτια της είναι μεγάλα και φωτεινά. Το αίμα μου κοχλάζει και δεν μπορώ να γυρίσω αλλού. Είναι σαν φάρος μέσα στο πλήθος και χάνομαι στο βλέμμα της. Είναι συγκλονιστική. Τα μαλλιά της πλαισιώνουν το πρόσωπό της και πέφτουν σ' έναν πλούσιο καταρράκτη, για να σχηματίσουν μπούκλες στο στήθος της. Το φόρεμά της, πιο φαρδύ απ' ό,τι θυμάμαι, εξακολουθεί να αγκαλιάζει τις καμπύλες της. Μπορεί να το φόρεσε επίτηδες. Ξέρει πως είναι το αγαπημένο μου. Δεν το ξέρει; Καυτό φόρεμα, καυτές μπότες...

Γαμώτο – συγκρατήσου, Γκρέυ.

Ο Ροδρίγες κάνει στην Άνα μια ερώτηση και αναγκάζεται να σπάσει την οπτική επαφή μαζί μου. Νιώθω πως το κάνει απρόθυμα, πράγμα ευχάριστο. Αλλά να πάρει, αυτός ο νεαρός είναι όλο τέλεια δόντια, φαρδιούς ώμους και κομφό κοστούμι. Είναι όμορφος λεχρίτης, για κάποιον που καπνίζει μπάφους, του το αναγνωρίζω. Η Άνα γνέφει καταφατικά σε κάτι που της λέει και του χαρίζει ένα ζεστό ανέμελο χαμόγελο.

Θα ήθελα να μου χαμογελάει και μένα έτσι. Ο νεαρός σκύβει και τη φιλάει στο μάγουλο. *Γαμιόλη.*

Αγριοκοιτάζω τον μπάρμαν.

Βιάσου, άνθρωπέ μου. Κάνει ώρες να σερβίρει το κρασί, ο ανίκανος βλάκας.

Επιτέλους, τελειώνει. Αρπάζω τα ποτήρια, παρατάω σύξυλο τον νεαρό δίπλα μου, που μιλάει για κάποιον άλλο φωτογράφο ή κάτι τέτοιες αηδίες, και γυρίζω στην Άνα.

Τουλάχιστον, ο Ροδρίγες την άφησε ήσυχη. Είναι χαμένη στις σκέψεις της, ατενίζοντας μια από τις φωτογρα-

φίες του. Είναι ένα τοπίο, μια λίμνη, και δεν τη λες και άσχημη, υποθέτω. Με κοιτάζει με επιφυλακτικό ύφος ενώ της δίνω το ποτήρι. Πίνω μια γρήγορη ρουφηξιά από το δικό μου. Χριστέ μου, είναι αηδιαστικό, ένα ζεστό σαρντονέ που έχει μείνει υπερβολικά πολύ σε δρύινο βαρέλι.

«Λέει τίποτα;» Ακούγεται εύθυμη, αλλά δεν έχω ιδέα σε τι αναφέρεται – στην έκθεση, στο κτίριο; «Το κρασί» διευκρινίζει.

«Όχι. Σπάνια λέει σε τέτοιου είδους εκδηλώσεις. Ο νεαρός έχει ταλέντο. Έτσι;»

«Για ποιον άλλο λόγο νομίζεις ότι του ζήτησα να σου κάνει το πορτρέτο;» Η περηφάνια της για τη δουλειά του είναι εμφανής. Αυτό με ενοχλεί. Τον θαυμάζει και ενδιαφέρεται για την επιτυχία του επειδή νοιάζεται γι' αυτόν. Νοιάζεται υπερβολικά γι' αυτόν. Ένα άσχημο συναίσθημα με μια πικρή σουβλιά ανεβαίνει στο στήθος μου. Είναι ζήλια, κάτι καινούριο για μένα, που έχω νιώσει μόνο κοντά της – και δε μου αρέσει.

«Ο Κρίστιαν Γκρέυ;» Ένας τύπος ντυμένος σαν επαίτης μού χώνει μια φωτογραφική μηχανή στα μούτρα, διακόπτοντας τις σκοτεινές σκέψεις μου. «Μπορώ να τραβήξω μια φωτογραφία, κύριε;»

Καταραμένοι παπαράτσι. Θέλω να του πω να πάει να γαμηθεί, αλλά αποφασίζω να φανώ ευγενής. Δε θέλω να αντιμετωπίσει ο Σαμ, ο υπεύθυνος για τις δημόσιες σχέσεις μου, καμιά διαμαρτυρία από τον Τύπο.

«Βέβαια». Απλώνω το χέρι μου και τραβάω την Άνα δίπλα μου. Θέλω να μάθουν όλοι πως είναι δική μου· αν με δεχτεί.

Μην προτρέχεις, Γκρέυ.

Ο φωτογράφος τραβάει μερικά στιγμιότυπα. «Κύριε Γκρέυ, σας ευχαριστώ». Τουλάχιστον ακούγεται ευγνώ-

μων. «Δεσποινίς...;» ρωτάει την Άνα, θέλοντας να μάθει το όνομά της.

«Άνα Στιλ...» του απαντάει ντροπαλά.

«Ευχαριστώ, δεσποινίς Στιλ». Απομακρύνεται βιαστικά, και η Αναστάζια ξεφεύγει από τη λαβή μου. Απογοητεύομαι που την αφήνω και κάνω τα χέρια μου γροθιές για να αντισταθώ στην παρόρμηση να την ξαναγγίξω.

Με περιεργάζεται. «Έψαξα στο Ίντερνετ για φωτογραφίες σου με κοπέλες. Δεν υπάρχει καμία. Γι' αυτό θεώρησε η Κέιτ πως είσαι γκέι».

«Έτσι εξηγείται η ανάρμοστη ερώτηση». Δεν μπορώ να μη χαμογελάσω φέροντας στο μυαλό μου την αδεξιότητά της στην πρώτη μας συνάντηση, την έλλειψη ικανοτήτων για συνέντευξη, τις ερωτήσεις της. *Είστε γκέι, κύριε Γκρέυ; Και την ενόχλησή μου.*

Όλα αυτά φαντάζουν πολύ μακρινά. Κουνάω το κεφάλι μου και συνεχίζω. «Όχι – δε βγαίνω με κοπέλες, Αναστάζια. Μόνο μαζί σου. Το ξέρεις, όμως, αυτό».

Και θα ήθελα πολλά πολλά ραντεβού ακόμα.

«Δηλαδή δεν έβγαλες ποτέ έξω τις...» –χαμηλώνει τη φωνή της και ρίχνει μια ματιά πάνω από τον ώμο της, για να βεβαιωθεί πως κανένας δεν ακούει– «τις υποτακτικές σου;». Ασπρίζει λέγοντας τη λέξη, αμήχανη.

«Μερικές φορές. Όχι ραντεβού, όμως. Για ψώνια, ξέρεις». Εκείνες οι περιστασιακές βόλτες ήταν απλώς μια διασκέδαση, ίσως μια ανταμοιβή για καλή υποτακτική συμπεριφορά. Η μόνη γυναίκα με την οποία έχω θελήσει να μοιραστώ περισσότερα... είναι η Άνα. «Μόνο με σένα, Αναστάζια...» ψιθυρίζω και θέλω να εκθέσω τα επιχειρήματά μου, να τη ρωτήσω για την πρότασή μου, να δω πώς νιώθει κι αν θα με δεχτεί πίσω.

Η γκαλερί, όμως, παραείναι πολυσύχναστη για σκη-

νικό. Τα μάγουλά της παίρνουν εκείνο το υπέροχο ροζ που λατρεύω και καρφώνει τα μάτια στα χέρια της. Ελπίζω να το κάνει επειδή της αρέσει αυτό που λέω, αλλά δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Πρέπει να την πάρω έξω από δω και να την ξεμοναχιάσω. Τότε θα μπορέσουμε να κουβεντιάσουμε σοβαρά και να φάμε. Όσο γρηγορότερα δούμε τη δουλειά του νεαρού, τόσο γρηγορότερα θα φύγουμε.

«Ο φίλος σου εδώ πέρα δείχνει πιο πολύ τύπος για τοπία, όχι πορτρέτα. Έλα να ρίξουμε μια ματιά». Απλώνω το χέρι μου και, προς μεγάλη μου χαρά, το παίρνει.

Περιφερόμαστε στην γκαλερί, σταματώντας λίγο σε κάθε φωτογραφία. Παρόλο που δυσφορώ με τον νεαρό και με τα αισθήματα που εμπνέει στην Άνα, πρέπει να παραδεχτώ πως είναι πολύ καλός. Στρίβουμε τη γωνία – και σταματάμε.

Να την. Εφτά μεγεθυμένα πορτρέτα της Αναστάζια Στιλ. Είναι απίστευτα όμορφη, φυσική και χαλαρή – γελαστή, κατσοφιασμένη, στραβομουτσουνιασμένη, σκεφτική, κεφάτη και, σε μια από αυτές, μελαγχολική και θλιμμένη. Μελετώ προσεκτικά τις λεπτομέρειες σε κάθε φωτογραφία και ξέρω, χωρίς ίχνος αμφιβολίας, πως αυτός θέλει να γίνει κάτι παραπάνω από φίλος της. «Φαίνεται πως δεν είμαι ο μόνος...» μουρμουρίζω. Οι φωτογραφίες είναι ο φόρος τιμής του στην Άνα – τα ερωτικά του γράμματα – και είναι παντού στους τοίχους της γκαλερί για να τις γλυκοκοιτάζει κάθε μαλάκας.

Η Άνα έχει καρφώσει τα μάτια πάνω τους μέσα σε σαστισμένη σιωπή, το ίδιο έκπληκτη με μένα. Καλά τώρα, δεν υπάρχει περίπτωση να τις πάρει κάποιος άλλος αυτές εδώ. Τις θέλω τούτες τις φωτογραφίες. Ελπίζω να είναι για πούλημα.